

Det du tror...

af Marie Klint Martinsen

Det var d. 23. december. De fleste var allerede gået på juleferie, og Sommerfugle-stuen var næsten tom. Midt på gulvet blev der udkæmpet et stort slag: Piraterne havde kapret Barbies lystbåd, og nu kom der cowboys og indianere helt fra prærien i Det Vilde Vesten for at komme dukkerne til undsætning. I sofaen sad Carl med "Den store bog om Julemanden" og læste, som kun 5-årige, der ikke er begrænset af bogstaver, kan. Opslugt af de farverige billeder så han slet ikke, hvordan slaget mellem legetøjet på gulvet udviklede sig til slåskamp mellem børnene, og først da en voksen stemme overdøvede støjen, så han op. Det var Oscar, der lavede ballade. Igen. Carl trak bogen op og gemte sig bag den, imens han forsigtigt holdt øje med alt, hvad der foregik på den anden side. Legen på gulvet fortsatte som før, så snart Oscar var trukket til side. Han var lidt som et regnvejr af den slags, der afbryder legen et øjeblik og gør alting vådt, men som aldrig bliver hængende helt længe nok til at lave vandpytter, der er værd at hoppe i. Nu sad den lille regnsky på skødet af en af de voksne, som så meget alvorlig ud. Carl tuned sine små, skarpe ører ind på deres snak og fangede hurtigt, at Oscar skulle forklare, hvorfor han drillede de andre.

"Når alle alligevel synes, at jeg er dum, kan jeg lige så godt være det." Bogen gled ned, og Carl glemte helt at gemme sig. Den voksne sagde ingenting, men rynkerne i panden forsvandt. Uden at vide, hvorfor, hoppede Carl ned fra sofaen og gik derover. *"Jeg synes ikke, at du er dum, Oscar,"* sagde han, og hans runde, blå øjne mødte Oscars. Så let kan venskaber begynde.

Juleaften kom og gik. Gaverne var pakket ud, lysene på træet var brændt ned, og Carl lå trygt under den varme dyne, da han hørte noget pusle uden for vinduet. Gulvet knirkede under hans fødder, da han listede derhen og åbnede det på klem. Måske var det katten, der ville ind? Aftenen var klar, og månen kastede et blegt lys over haven. Carl gned sine øjne og kiggede igen. Midt på den snedækkede plæne stod en kane fuldstændig magen til den i bogen, og dér, lige foran vinduet, stod *han*, Julemanden. *"Godaften, Carl,"* sagde han stille med en stemme så dyb som fjern, buldrende torden. *"Må jeg komme indenfor?"* Carl åbnede vinduet helt, og et øjeblik efter stod selveste Julemanden på gulvet i hans værelse. Selvom han kom lige fra kulden, varmede han alt omkring sig op. Han tog sin store, mørkerøde hue af og holdt den i hånden, imens han

satte sig der, hvor mor altid sad, når hun fortalte historier. Stolen plejede at være helt normal, men nu lignede den noget fra et dukkehus, så lille så den ud. *"Du er helt, som jeg troede, du ville være,"* sagde Carl eftertænksomt og rakte hånden ud for at mærke, om frakken var lige så blød, som den så ud. *"Ja,"* brummede Julemanden, *"sådan er det. Det, du tror, jeg er, det er jeg."* Carl tænkte ikke nærmere over det. Han følte sig hjemme i hans selskab, og det, der føles som hjem, sætter vi sjældent spørgsmålstegn ved.

"Jeg ved, hvad du gjorde i går, Carl." Carl spærrede øjnene op og så et øjeblik næsten skræmt ud. *"Så ved du også, at jeg løj lidt?"* *"Løj?"* *"Ja,"* hviskede han og kiggede ned. *"Jeg synes faktisk, at Oscar var dum, da han drillede de andre. Men jeg kunne ikke holde ud, at han sagde sådan."* *"Ah, jeg forstår."* Julemanden strøg ham forsigtigt over håret og fortsatte: *"Det var nu heller ikke det, jeg så. Lad mig vise dig det."* Han stak sin enorme hånd ned i frakkens dybe lomme og trak en lille snekugle frem. Han rystede den og rakte den frem mod Carl. *"Hvad ser du?"* Carl stirrede intenst på snefnuggene, der svævede omkring derinde. Han var lige ved at give op, da to små lys fangede hans blik. *"Lys?"* spurgte han. *"Det er dig og Oscar. To glade drenge, der leger og griner. Der er ingen, der er udenfor. Ingen, der er dumme. Det var dét, du gjorde i går."* Carl tog fat i snekuglen og holdt den helt op til sit ansigt. Han så stadig kun de to små lys derinde, men da han holdt vejret og var helt stille, kunne han høre lyden af latter. Så fjern, som kom den fra en anden verden, og alligevel så nær, at han kunne mærke den helt ned i maven. Han smilede. Det havde været en god dag, og Oscar var i virkeligheden slet ikke så dum.

"Julemand? Når man tror på dig, er du der, ikke?" Julemanden nikkede, og selvom hans mund var gemt bag det store, snehvide skæg, strålede hans øjne af et varmt smil, da Carl så på snekuglen og tilføjede: *"Nogle gange skal man også bare tro på mennesker".*

